

MALÁ HOUSENKA

Byla jednou jedna housenka, která se ze všech sil svých miniaturních nožiček odhodlaně sunula směrem ke slunci. Viděla ji luční kobylka, a jak byla zvědavá, ptala se jí: „Kam jdeš?“ Housenka ani nezpomalila a odpověděla: „Zdál se mi dnes v noci takový sen. Byla jsem na vrcholu támhleté hory a mohla jsem si prohlížet celé údolí. Moc se mi ten výhled líbil a rozhodla jsem se tu výpravu uskutečnit.“

„Zbláznila ses? Jak si můžeš myslet, že tam nahoru vylezeš? Pro tebe je malý kamínek obrovskou horou, louže jako moře a větvička nepřekonatelná překážka!“

Housenka ani neposlouchala a dál se smršťovala a natahovala kupředu.

Viděl ji chrobák s lesklými černými krovkami: „Kam tak pospícháš, housenko?“ Housenka oddechovala námahou a odpověděla: „Zdál se mi sen a chci ho uskutečnit. Vylezu tamhle na tu horu a podívám se na náš svět odtamtud.“

Chrobák se hlasitě rozesmál: „To bych nedokázal ani já na svých dlouhých a pevných nohách. Natož pak ty, ošklivko!“ Smál se tolik, že se obrátil nohama vzhůru, kdežto housenka dál s velkou námahou lezla centimetr po centimetru kupředu. Všichni, kdo ji potkali, pavouci, krtci, žáby, květiny, dokonce i jedna myš, jí opakovali stejnou písničku: „Nech to být. To nemůžeš nikdy dokázat!“

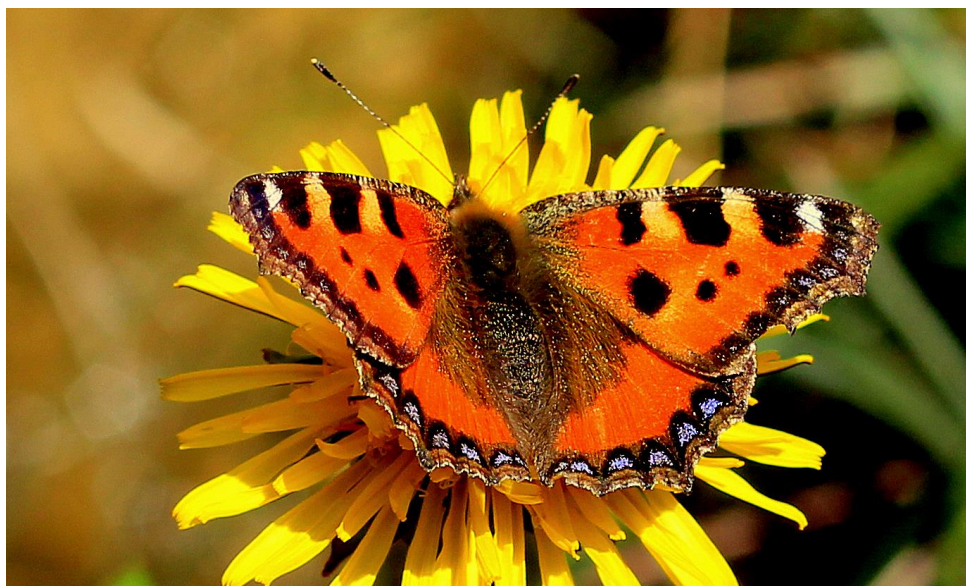
Ale housenka lezla dál. Sil jí ale ubývalo, až se nakonec vyčerpaná zastavila, aby si odpočinula. Předtím, než usnula, si však postavila na noc přístřešek. Byl to takový pevný spacák, do něhož se celá zabalila. „Tak to bude lepší,“ řekla si.

Všechna lesní zvířátka se sešla, aby se podívala na hrob nejhluupějšího živočicha na světě, který zemřel únavou při uskutečňování neuváženého snu.

Jednou ráno, když slunce obzvlášť pěkně svítilo, se sešli v hojném počtu kolem housenčina hrobu, jenž se stal pomníkem lehkomyšlnosti a výstrahou pro blázny, kteří se vrhají do neuskutečnitelných dobrodružství.

Najednou si ale všimli, že se ta neporušená schránka trhá, z trhliny vykukují dvě tykadla a pak pomalu, pomaličku dvě nádherná měňavá křídla připevněná na maličkém tělíčku motýla. Osvobodil se a roztáhl křídla v celé jejich nádheře.

Všechna zvířátka zmateně zmlkla. Mýlila se a cítila se velmi hloupě. Housenka nyní snadno uskutečnila sen, pro který žila, zemřela a vrátila se do života: dostat se na vrcholek hory.

Přeji vám nekonečné sny, šílenou touhu některé z nich uskutečnit, přeji vám, abyste milovali, co je třeba milovat, a zapomněli na to, nač je třeba zapomenout.

Přeji vám ticha, přeji vám zpěv ptáků za svítání a smích dětí, přeji vám, abyste neztroskotali, odolali lhostejnosti, odvráceným ctnostem naší doby. Přeji vám především, abyste byli sami sebou, (Jacques Bret)

PRAVIDLO

V každé rodině existují nepsaná pravidla a ani ta naše není výjimkou. Naším hlavním nepsaným pravidlem bylo: „Tatínek nemyje nádobí.“ Můj otec sekal trávu, čvachtal se ve špíně, když natekla do sklepa spodní voda, staral se o dost velkou zahradu, rozvážel nás po městě a vstával o hodinu dřív, aby nás dovedl do školy, a po škole tu byl jen pro nás.

Neustále se pro nás obětoval a dělal téměř všechno, o co jsme ho požádali. Přesto jsme věděli, že nesmíme čekat, že ho uvidíme dělat jedinou věc: mýt nádobí.

Tohle pravidlo jako by bylo vytesané do kamene. Maminka a tatínek nás dál milovali a pomáhali nám, i když už jsme byli dospělí. Když jsem si koupila dům, můj otec se mi snažil tisícerými možnými způsoby pomáhat.

Potřebovala jsem nové dveře? Žádný problém. Potřebovala jsem pomoci s izolací vodovodního potrubí, vymyslet šikovné poličky, něco vymalovat? Dělal všechno s chutí. Velmi jsem si vážila jeho ochoty a vždycky jsem byla otci vděčná za jeho moudrost a pomoc. Učím se přijímat jeho pomoc proto, čím je: darem z lásky.

Jednou večer jsem ale dostala zvláštní dárek, který předčil všechna moje očekávání. V posledních týdnech jsem byla doma velmi málo a všechnen volný čas jsem musela věnovat psaní článků.

Tím pádem to u mě doma vypadalo, jako by tam řádilo tornádo. Především nechyběla obrovská hora špinavého nádobí. Slibovala jsem si, že ho co nejdříve umyji, ale nestíhala jsem.

Jednou jsem se vrátila po obzvláště únavném dni v práci, automaticky jsem doma zapnula počítač a šla si do kuchyně uvařit kafe, abych se dala dohromady.

Tam však něco náhle upoutalo moji pozornost: odkapávač byl plný... plný nádherně umytého nádobí!

Napadlo mě, že je umyla moje maminka, tak jsem jí zavolala, abych jí poděkovala, protože to by byla opravdu anděl. „To jsem nebyla já,“ řekla mi, „to byl tatínek.“ Když jsem zavěsila, vhrkly mi slzy do očí.

Pravidlo vytesané do mé mysli, „tatínek nemyje nádobí“, se před mýma očima rozsypalo na prach. Možná se to někomu bude zdát málo. Ale pro mě to byl největší skutek lásky, co jsem v životě dostala.

„Můj otec se jmenoval Kole Bojaxhiu. Protože byl obchodník, byl pořád na cestách po Evropě. Když se vrátil domů, svolal k sobě všechny děti a vyprávěl, co viděl a zažil. Byl to přísný muž a byl na nás náročný. Ale byl také velmi velkorysý. P

Rozdával všem jídlo a peníze, aniž by na sebe upozorňoval nebo se chlubil. Vždycky říkal: „Musíte být ke všem velkorysí tak, jak byl velkorysý Bůh k nám: dal nám mnoho, mnoho, a proto číňte všem lidem dobro!“

Jednou mi řekl: **„Dcero moje, nikdy si neber ani kousek chleba, když se o něj nepodělíš s ostatními.“**
(Matka Tereza z Kalkaty)

TOBIÁŠOVA MODLITBA

Jak se stává všem dětem, měl Tobiáš přes den mnohem více práce než samotný prezident. Ráno v sedm přišla maminka a vrčela jako nelítostný vrtulník: „Tobiáši, lenochu, ven z postele... nožky dolů!“

Chlapec dělal, že spí, a maminka ho celého zlechtala. Pak přišly na řadu vážné věci: „Uši! Obě! Zuby! Nevidíš, že ty ponožky k sobě nepatří? Ne, to určitě ne! Do školy v bačkorách nepůjdeš! To mě nezajímá, že jsou pohodlné! Pozor, ať neuklouzneš...,“ říkala jsem ti, že uklouzneš...“

V kuchyni bzukot pokračoval: „Jez v klidu! Žádné housky! Chleba s marmeládou. Nesrkej to mléko jako čerpadlo. Neumaž se! Už ses zase umazal!“

Mezitím na něj dělala opičky sestřička a on jí to nemohl oplatit, protože maminka vždycky byla na její straně.

Když se konečně usadil v autobuse, ulehčeně vydechl úlevou. Úleva však netrvala dlouho. Učitelky bzučí stejně jako maminka: „Nevrťte se. Dnes se naučíme minulý čas slovesa libovat si.

Tobiáši, zkus to ty!“ Pak angličtina: „Toby, can you please speak more slowly, please!“ A matematika: „Když mám pět hrušek, dvě jablka, čtyři kiwi, ale ztratím jednu hrušku a dvě kiwi, co mi zbude?“

Dokud nebyl čas vrátit se domů. A tam nanovo: „Tobiáši, nech sestřičku na pokoji!“ „Schválně mi počmárala sešit!“ „Tobiáši, umyj si ruce! Tobiáši, nedávej si lokty na stůl! Tobiáši, jez taky zeleninu!“

Konečně skončil i každodenní rituál pyžamo-nohy-zuby a Tobiáš mohl jít spát. Rituál na dobrou noc byl nejlepší z celého dne. Tatínek ho objal, sestřička dělala, že mu dává pusku, a kousla ho do ucha, maminka ho pevně objala.

Maminčina vůně byla podle Tobiáše to nejkrásnější na světě. „Ty můj mužíčku. Mám tě moc ráda, Tobiáši.“ „Já taky, mami.“ „Než usneš, nezapomeň se pomodlit!“

„Ano, mami.“ Prostěradla voněla po květinách a po mamince. Tobiáš se zabořil do postele a zavřel oči.

Vzpomněl si na modlitbu. A tak se modlil takto: „Pane, jsem opravdu unavený. A nevzpomenu si na žádnou modlitbu.

Tak to uděláme takhle: budu hodně pomalu říkat abecedu, a ty, protože znáš všechny modlitby, můžeš ta písmena poskládat tak, aby z nich byla modlitba, která by se ti líbila nejvíc.“

Toho večera řekl Bůh svým andělům: „Ze všech modliteb, co jsem dnes slyšel, byla tahle určitě nejkrásnější, protože byla z prostého a upřímného srdce.“

„Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.“ (Mt 6,7-8)